QUÆSTIO MEDICA.

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Iovis 24. Februarii.

M. PETRO PERREAU, Doctore Medico, Præside.

An Anglica præscribendi corticis Peruviani methodus explodenda?

I.

INTER præcipua Naturæ miracula numerari solet arbor, quæ nascitur in Peruviano Americani orbis regno amplissimo; vis ejus præcipua in cortice, qui à pluribus jam annis devectus est in Hispaniam, inde Romam ad Eminentissimum Cardinalem Joannem de Lugo, unde suam inivit celebritatem, quam prudentiores Medici longâ experientiâ edocti, jugibus recidivis & alienis periculis cauti, spretâ diu dolosâ illius corticis potestate, non parum obscurarunt. Verùm hanc nuperrimè multum adauxit, pristinumque splendorem cum fœnore restituit nova hujus exhibendi ratio à quodam Anglo excogitata, in eo quippè posita, ut ineunte quavis febre intermittente, prætermisso utriusque majoris præsidii, ac salutaris diætæ auxilio, merum hujus corticis virtute medicatum non semel, sed pluries, imò per unum aut alterum mensem hauriatur.

II.

CALOR præter naturam è corde in corpus effusus febris est, continua, intermittens; Illa

periculo plena ob insignem putredinem, quam intima celant præcordia; Hæc plerumque securissima, tum proprio fomite in primis sedibus procul à corde remoto, tum induciis, quas dat reparandis viribus necessarias, donec alio humoris motu, & novo quasi furore rursus excitetur, ruptoque quasi fœdere instauret prælium, repetatque brevioribus longioribusve intervallis, æstus instar marini, magno ac inexplicabili naturæ miraculo. Solet esse paulo diuturnior, & eâ ratione molesta ægris, qui tœdio affecti, neglectis medendi præceptis, compendia quærunt, omnemque ponunt operam, ut à tot repetitis insultibus quàm citissimè fiant immunes.

III.

IN eam rem sese offert cortex Peruvianus, colore croceus, seu potius cinnamomeus, sapore amarus & subausterus, vi calefaciendi ac exsiccandi præditus, qui inpulverem tenuissimum, cum vino aut alio liquore, aut solidæ opiatæ formâ assumptus, incantamenti ad instar, febrium intermittentium fugat accessiones; An quia tenuiorem humoris portionem discutit, crassioremve magis incuneat, & quasi reddit immobilem, ac quietis amantissimam? An verius incertâ adhuc ratione & abditâ in majestate naturæ? Verum quibus cautionibus? Antè depleto ac repurgato corpore, cujus firma sint ac integra viscera, nec veteribus obdurata infarctibus, consulto prius Medico perito, qui prudenter captet occasionem, (quæ superba res est, nec unquam tulit se negligi.) Hanc definient aut vires febris diuturnitate plurimùm attritæ, vixque ejus

ferendis inſultibus pares, aut acceſſionum caput impetentium effrenata vis ac incurſio, earumque ſemper efferatior maximo vitæ diſcrimine recurſus. Hæc ſunt momenta, quibus tota ſplendeſcit hujus pulveris gloria: Hi ſunt præſcripti hujus imperii limites, quos ille nuſquam debet egredi.

I V.

UNA Medicorum omnium conſentione ſplendidi hujus febrifugi vim & poteſtatem negant febres continuæ ſolis artis Medicæ legibus ſubjectæ, quas nuſquam impunè violarunt. Numquid pariter præſtat ſinere, ut illæ quæ intermittunt, ab omni periculo liberæ, nondum diuturnitatis moleſtias expertæ, nec terrificis illis exitioſiſque ſtipatæ ſymptomatis, placido ac inoffenſo curſu ſuam abſolvant hiſtoriam, ac optatiſſimo eventu conquieſcant ſalutaribus majorum noſtrorum præſidiis, quàm dubia per compendia vim naturæ morari ac diſtinere, umbramque dumtaxat & imaginem curationis conſectari? Quid aliud lucratur tota hujus pulveris efficientia, quàm hæſitationem quamdam ac moram; Dat, fateor, naturæ inducias, ſed fallaces; Pacem ſimulat, ut bellum periculoſius inducat; Latet aliquandiu venenum, ut poſtea crudelius ſæviat.

V.

SANE graviter errant, qui hujus inſidioſi pulveris operâ, deſpectis potiſſimùm majoribus artis Medicæ remediis, ſuam ſecurè depulſam credunt ægrotationem, ſimiles illis qui incedunt per ignes ſuppoſitos cineri doloſo, aut qui viciſſe putant in causâ, dum vadimonium diſtulerunt: Vivit ſubci-

neribus duplex reverſuri mali fomes, empyreuma omnibus vitæ functionibus infenſum, & præpoſtera illa vivendi licentia novis incendiis occaſionem præbens, derelictâ totâ ferè febris materiâ, quæ denuò putredinem contrahit non vulgarem recurſuri morbi gravioris parentem. Valeat ergo, nec tam magnificè prædicetur, infida illa ac compendiaria curatio, quæ quadam recti verique ſpecie, ægrotos interdum opprimit, fallit aſſidentes, ludit & Medicos incautos, earum maximè febrium, quæ omnis ſecuræ periculi, dum juxtà veterum documenta pedetentim ſolvuntur, ſolent eſſe præſidio, & ſæpius ægros à magnis morbis vindicare : Exulet prorſus inſolens illa hujus præſcribendi pulveris norma, ſolâ ſordidi lucri cupidine parta, totque immeritis celebrata præconiis; Quò crebrius ille præſertim mero dilutus aſſumitur, eò citius genitalem partium ſuccum depaſcitur; labem ipſis inurit tempore & opere plurimo eluendam vitamque ipſam reddit longè breviorem.

Ergo Anglica præſcribendi corticis Peruviani methodus explodenda.

Proponebat Pariſiis JOANNES DAVAL, Augæus, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1684.

Apud Franciſcum Muguet, Regis & Facultatis Medicinæ Typographum.